

[Gudrun Bjørner.]

når der kommer noget, som ikke helt kan holde.

Man bliver faktisk en dygtigere lærer, bare man har nogle ganske enkelte dygtige lyttere. Det er denne fordel ved at få en dygtig lærer, som man nu berøver de børn, man forviser til den frie mellemskole. Hvis den frie mellemskole bliver renset for alle de elever, der er lidt kritiske over for læreren, kritiske over for problemerne, vågne, interesserede, så bliver det ikke nemt for en lærer at undervise virkelig levende og interessant. Så mister de elever, der går i den frie mellemskole, også den dygtige lærer, som de i så høj grad trænger til.

Der kan i det hele taget siges meget både om fordele og ulemper ved den udelte skole. Jeg har selv undervist både i eksamensmellemskolen og i fri mellem, og nu sidst har jeg haft et af disse forsøg med en udelt klasse. Uden at ville gøre rede for egne erfaringer må jeg måske have lov til at sige, at det i hvert fald ikke er klogt at lukke øjnene for den kendsgerning, at det kræver et langt større arbejde for lærerne at undervise i en udelt klasse end i nogen af de andre klasseformer. Det store arbejde, som læreren i en udelt klasse nu har med at udarbejde opgaver til den nødvendige individuelle undervisning, vil dog nok blive lettet noget, hvis denne skoleform bliver noget mere almindelig, for så vil der fra forlagene fremkomme det nødvendige undervisningsmateriale. For tiden kan det ikke betale sig for forlagene at udgive undervisningsmateriale for denne skoleform, da den er så lidt udbredt, så dér må vi lærere selv præstere arbejdet til hver time. Vedtagelsen af dette lovforslag vil forhåbentlig skabe en ny grøde i lettilgængeligt og værdifuldt stof til udvidet læsning for børn og unge; det trænger vi til.

De lærere ved meget store skolevæsener, som f. eks. det københavnske, der er tilhængere af den delte skole, kan måske nok med nogen ret frygte, at et kommunalpolitisk flertal vil benytte denne lov til at

gennemtvinge en ordning med udelt skole for hele det pågældende kommunale område. Det bør være forældrene til de børn, der skal gå i skolen, som i samråd med læreren bestemmer, under hvilken form undervisningen skal foregå. Sådan er det nu under forsøgsordningen, og sådan må det kunne ordnes også fremefter. Men det er et af de problemer, vi må se på i det kommende udvalg.

Et andet problem er afgangsbewisernes indhold og form. Det er efter min mening et stort fremskridt, at herefter får alle børn, ikke blot eleverne fra eksamensmellemskolen, et afgangsbrev, når de går ud af skolen. Men det er nu ikke helt sikkert, at det er et fremskridt, at man ikke længere må bruge de hævdundne forkortelser for udtalelser om elevernes standpunkt, de forkortelser, som vi kalder karakterer, og at der nu skal gives vidnesbyrd i ord. Jeg må sige, at jeg personlig foretrækker vidnesbyrd i ord, men der vil ikke gå lang tid, før et sådant vidnesbyrd bliver forkortet. Det er jo det, der er sket med de karakterer, vi har nu. Og mg er ikke andet end de forkortelser, der i tidens løb er opstået, når man ville give vidnesbyrd.

Det bør vel også i udvalget drøftes, om man ikke kan give elever, der vil gå ud af skolen efter afslutning af 2. realklasse, en form for et afgangsbrev, der så nogenlunde svarer til det, de elever nu får, som går ud af 4. mellem. Der vil nok stadig være en del forældre, som kan og vil ofre 2 års ekstra skolegang på deres børn, og der vil også nok stadig være børn, som har lyst og evne til disse ekstra 2 års skolearbejde, men som måske afskrækkes ved tanken om hele 3 års realklassearbejde, før der kan nås en afsluttende eksamen. For dem er der i øjeblikket den nuværende eksamen efter 4. mellemskoleklasse, mellemskoleeksamen. Det er en ganske god afslutning, og med en lille ændring i det foreliggende forslag skulle det nok være muligt at opnå noget lignende.

Retsforbundet ser naturligvis med glæde,